

Rolnummer 2381
Arrest nr. 173/2002 van 27 november 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 2 en 12 van de faillissementswet van 8 augustus 1997, gesteld door de Rechtbank van Koophandel te Brugge.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij vonnis van 20 februari 2002 in zake de n.v. Guy Gryp tegen E. Vanpamel, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 5 maart 2002, heeft de Rechtbank van Koophandel te Brugge de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 12 van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre dat artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet bepaalt dat het vonnis het tijdstip van staking van betaling niet mag vaststellen op meer dan zes maanden voor het vonnis van faillietverklaring, tenzij dit vonnis het faillissement betreft van een meer dan zes maanden voor de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten en waarvoor aanwijzingen bestaan dat deze is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers en daardoor krachtens artikel 2 van de faillissementswet de handelaar, natuurlijk persoon die sinds meer dan zes maanden voor het vonnis van faillietverklaring geen handel meer drijft en waarvoor aanwijzingen bestaan dat hij toen zijn schuldeisers bewust benadeelde, niet in de voorwaarden is om te worden failliet verklaard ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Bij dagvaarding van 17 oktober 2001 vordert de n.v. Guy Gryp de faillietverklaring van E. Vanpamel. De eiseres beweert schuldeiser te zijn van verweerster voor factuurschulden betreffende de levering van brandstof.

Bij vonnis van 1 december 2000 werd E. Vanpamel door de Rechtbank van Koophandel te Brugge veroordeeld tot betaling van openstaande facturen, vermeerderd met intresten en de gerechtskosten. Het vonnis kon evenwel niet worden uitgevoerd. E. Vanpamel liet haar inschrijving in het handelsregister doorhalen op 18 september 2000. De betwiste facturen dateren van de periode april-juni 2000.

De n.v. Guy Gryp meent dat aan alle voorwaarden voor het faillissement voldaan is en dat de Rechtbank geen rekening mag houden met het feit dat E. Vanpamel sinds meer dan zes maanden haar handelsactiviteiten heeft gestaakt : ook in dat geval zou de Rechtbank het tijdstip van staking van betaling mogen vaststellen buiten de voorgeschreven periode van zes maanden. Immers, volgens de n.v. Guy Gryp schendt artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat een schuldeiser van een handelaar « natuurlijke persoon » waarvan aanwijzingen bestaan dat deze laatste handelingen stelt welke de schuldeisers zouden benadelen, ongelijk wordt behandeld ten opzichte van een schuldeiser van een meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten en waarvoor aanwijzingen bestaan dat deze is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokken aan de schuldeisers. Enkel in het eerste geval kan de rechtbank het tijdstip van staking van betaling niet vaststellen op meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring.

De verwijzende rechter stelt vervolgens de bovenvermelde prejudiciële vraag aan het Hof.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 5 maart 2002 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 9 april 2002 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 mei 2002.

Memories zijn ingediend door :

- E. Vanpamel, wonende te 8380 Lissewege-Brugge, Zeebruggelaan 109, bij op 16 mei 2002 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 24 mei 2002 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 24 juni 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 27 juni 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 5 maart 2003.

Bij beschikking van 9 oktober 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 6 november 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 11 oktober 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 6 november 2002 :

- zijn verschenen :

- . Mr. L. Schram, advocaat bij de balie te Brugge, voor E. Vanpamel;

- . Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1.1. De Ministerraad werpt in hoofdorde op dat de verwijzende rechter ten onrechte uitgaat van een vergelijking tussen handelaars « natuurlijke personen » en handelaars « rechtspersonen » vermits de in het geding zijnde bepalingen het onderscheid betreffen tussen handelaars « natuurlijke personen » en handelaars « ontbonden rechtspersonen » waarvan de vereffening al dan niet is afgesloten. Volgens de Ministerraad kunnen handelaars « natuurlijke personen » onmogelijk worden vergeleken met handelaars « ontbonden rechtspersonen » omdat de ontbinding de juridische dood van een vennootschap inhoudt, waarna zij in vereffening wordt gesteld. Tijdens de vereffening, welke ettelijke maanden in beslag kan nemen, behoudt de

ontbonden rechtspersoon haar hoedanigheid van handelaar. Een dergelijk stelsel is niet van toepassing op natuurlijke personen, ook niet wanneer zij de hoedanigheid van handelaar hebben. De dood van een natuurlijk persoon betekent het einde van zijn hoedanigheid van handelaar. Beide categorieën ven rechtsonderhorigen bevinden zich derhalve volgens de Ministerraad in totaal verschillende situaties. Zij werden door de wetgever steeds verschillend behandeld.

A.1.2. Uit de parlementaire voorbereiding leidt de Ministerraad af dat de wetgever frauduleuze faillissementen, die leidden tot vervreemdingen ten koste van de schuldeisers en de latere faillissementsboedel, wenste tegen te gaan. Om de recuperatie van dergelijke nadelige vervreemdingen te vergemakkelijken, voorzag de wetgever in de mogelijkheid om de verdachte periode uit te breiden tot voorbij het bepaalde maximum van zes maanden vóór het faillissementsvonnis.

De Ministerraad wijst erop dat die uitbreiding van de periode van zes maanden aansloot bij de evolutie in de rechtsleer en de rechtspraak, waarbij de in artikel 442 van de vroegere faillissementswet bepaalde termijn niet werd toegepast op de ontbonden vennootschap waarvan de vereffening nog niet werd afgesloten. De handelsvennootschap die wordt ontbonden verliest haar hoedanigheid van koopman niet en dit gedurende de volledige periode van vereffening. Net zoals een natuurlijke persoon die komt te overlijden of die heeft opgehouden daden van koophandel te stellen failliet kan worden verklaard tot zes maanden na het overlijden of de stopzetting van de handelsactiviteit, kan een handelsvennootschap failliet worden verklaard tot zes maanden na de sluiting van de vereffening.

Evenwel, door het feit dat de handelsvennootschap kan failliet worden verklaard in de periode van vereffening en in een periode van zes maanden na de sluiting van de vereffening, kan de handelsvennootschap die wordt ontbonden langer dan zes maanden na het stopzetten van de handelsactiviteit failliet worden verklaard. De Ministerraad beklemtoont dat dit slechts mogelijk is indien de vereffening wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers. De wetgever wilde voorkomen dat de terugplaatsing van het tijdstip van staking van betaling een automatisme zou worden en dat de mogelijkheden van vrijwillige vereffening te goeder trouw in het gedrang zouden worden gebracht. Immers, indien het tijdstip van staking van betaling zou kunnen worden vastgesteld op meer dan zes maanden vóór elke vereffening, zouden alle vereffeningen het risico lopen dat bepaalde handelingen niet tegenwerpbaar zouden worden verklaard. Minnelijke vereffeningen zouden dan volgens de Ministerraad moeilijker verlopen, terwijl de *ratio legis* van de beperking net werd ingegeven door de strijd tegen frauduleuze vereffeningen.

Uit hetgeen voorafgaat leidt de Ministerraad af dat er een objectief onderscheid bestaat tussen de situatie waarin een schuldeiser te maken heeft met een handelaar « natuurlijke persoon » en die waarin een schuldeiser te maken heeft met een meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten. Volgens de Ministerraad is het aangewende middel, namelijk de mogelijkheid om het tijdstip van staking van betaling vast te stellen op een tijdstip dat verder teruggaat in de tijd dan zes maanden sedert het vonnis van faillietverklaring van een « ontbonden rechtspersoon » evenredig met het beoogde doel, zijnde het tegengaan van frauduleuze vereffeningen. De rechter kan van die mogelijkheid geen gebruik maken wanneer het minnelijke vereffeningen betreft.

De Ministerraad besluit dat artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

A.2. De verweerster voor de verwijzende rechter, E. Vanpamel, wijst op de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie en op de rechtsleer volgens welke een handelaar « natuurlijke persoon » niet failliet kan worden verklaard meer dan zes maanden na het tijdstip waarop hij heeft opgehouden daden van koophandel te stellen. Volgens haar weerspiegelt artikel 12 van de faillissementwet de wil van de wetgever volgens welke de rechter het tijdstip van staking van betaling niet mag vaststellen op meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring. Hierop is slechts één uitzondering mogelijk, namelijk het geval van de faillietverklaring van een meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan aanwijzingen bestaan dat de vereffening is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers. Zij wijst erop dat de handelsvennootschap die wordt ontbonden haar hoedanigheid van koopman niet verliest gedurende de periode van vereffening en failliet kan worden verklaard tot zes maanden na de sluiting van de vereffening. Zij besluit dat die uitzondering het gelijkheidsbeginsel niet schendt.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft artikel 12 van de faillissementswet van 8 augustus 1997, dat luidt :

« De gefailleerde wordt geacht op te houden te betalen vanaf het vonnis van faillietverklaring of vanaf de dag van zijn overlijden wanneer de faillietverklaring nadien is uitgesproken.

Dit tijdstip mag door de rechtbank alleen worden vervroegd wanneer ernstige en objectieve omstandigheden ondubbelzinnig aangeven dat de betalingen voor het vonnis hebben opgehouden; deze omstandigheden moeten in het vonnis worden vermeld.

Op dagvaarding van de curators betekend aan de gefailleerde of op dagvaarding van iedere belanghebbende betekend aan de gefailleerde en aan de curators, kan de rechtbank, bij een later vonnis, beslissen die datum te wijzigen.

Het vonnis vermeldt de gegevens op basis waarvan de rechtbank het tijdstip bepaalt waarop de betalingen hebben opgehouden.

Een vordering om te doen vaststellen dat de gefailleerde heeft opgehouden te betalen op een ander tijdstip dan blijkt uit het vonnis van faillietverklaring of uit een later vonnis, is niet meer ontvankelijk meer dan zes maanden na de datum van het vonnis van faillietverklaring, onverminderd evenwel de rechtsmiddelen die openstaan tegen het vonnis van faillietverklaring zelf.

Het vonnis mag het tijdstip van staking van betaling niet vaststellen op meer dan zes maanden voor het vonnis van faillietverklaring, tenzij dit vonnis het faillissement betreft van een meer dan zes maanden voor de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten, en waarvoor aanwijzingen bestaan dat deze is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers. In dat geval kan het tijdstip van de staking van betaling worden vastgesteld op de dag van het ontbindingsbesluit. »

B.2.1. Artikel 2, eerste lid, van de faillissementswet bepaalt de voorwaarden van faillietverklaring : om failliet te kunnen worden verklaard moet de natuurlijke persoon of de rechtspersoon koopman zijn, moet hij op duurzame wijze hebben opgehouden te betalen en moet zijn krediet geschokt zijn.

Luidens artikel 2, tweede lid, van dezelfde wet kan degene die geen handel meer drijft toch nog failliet worden verklaard op voorwaarde dat hij heeft opgehouden te betalen toen hij nog koopman was. Ofschoon die bepaling niet uitdrukkelijk in een tijdslimiet voorziet, moet ze worden gelezen in samenhang met artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet.

Artikel 12, eerste lid, bepaalt als algemene regel dat de gefailleerde wordt geacht op te houden te betalen vanaf het vonnis van faillietverklaring. De rechtbank mag het tijdstip van staking van betaling enkel vervroegen indien er ernstige en objectieve omstandigheden voorhanden zijn die op ondubbelzinnige wijze aantonen dat de betalingen vóór het vonnis van faillietverklaring hebben opgehouden (artikel 12, tweede lid). Artikel 12, laatste lid, verbiedt de rechter evenwel het tijdstip van staking van betaling vast te stellen op meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring. Hieruit volgt dat een handelaar die gedurende zes maanden geen handel meer drijft, niet meer failliet kan worden verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarden van faillietverklaring. Luidens artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet bestaat op die regel één uitzondering : in het geval van een meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon, waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten en waarvan aanwijzingen bestaan dat de vereffening is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers, kan het tijdstip van staking van betaling worden vastgesteld op de dag van het ontbindingsbesluit.

B.2.2. De verwijzende rechter wenst te vernemen of artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in zoverre het niet toestaat het tijdstip van staking van betaling van een handelaar « natuurlijke persoon » die geen handel meer drijft vast te stellen op meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring indien er aanwijzingen bestaan dat die handelaar zijn schuldeisers bewust benadeelde, terwijl dit wel mogelijk is ten opzichte van een meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten en waarvoor aanwijzingen bestaan dat de vereffening is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers.

Ofschoon de prejudiciële vraag het volledige artikel 12 van de faillissementswet vermeldt, zal het Hof zijn onderzoek beperken tot het laatste lid ervan.

B.3.1. Uit de motivering van het verwijzende vonnis blijkt dat aan het Hof de vergelijking wordt voorgelegd van, enerzijds, de categorie van de schuldeisers van een handelaar « natuurlijke persoon » die gedurende meer dan zes maanden vóór de datum waarop hij failliet zou worden verklaard geen handel meer drijft en waarvan aanwijzingen bestaan dat hij vóór die datum handelingen heeft gesteld met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers, met, anderzijds, de categorie van de schuldeisers van een

meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten en waarvan aanwijzingen bestaan dat de vereffening is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers. In het eerste geval vermag het vonnis van faillietverklaring het tijdstip van staking van betaling niet vast te stellen op meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring. In het tweede geval kan het tijdstip van staking van betaling wel worden vastgesteld op een tijdstip dat verder teruggaat in de tijd dan zes maanden sedert het vonnis van faillietverklaring en met name tot op de dag van het ontbindingsbesluit. Die ongelijke behandeling van beide categorieën van schuldeisers zou een schending inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.3.2. Volgens de Ministerraad gaat de verwijzende rechter ten onrechte uit van een vergelijking tussen handelaars « natuurlijke persoon » en handelaars « rechtspersoon » daar de betrokken bepalingen een onderscheid inhouden tussen handelaars « natuurlijke persoon » en handelaars « ontbonden rechtspersoon » waarvan de vereffening al dan niet werd afgesloten. Die categorieën van handelaars zouden niet met elkaar vergelijkbaar zijn vermits een ontbonden rechtspersoon die in vereffening wordt gesteld de hoedanigheid van handelaar blijft behouden, wat niet het geval is voor een handelaar die overlijdt of zijn handelsactiviteiten staakt.

B.3.3. Voor wat betreft het vaststellen van het tijdstip van staking van betaling en de mogelijkheid waarover de rechter beschikt om dat tijdstip al dan niet te vervroegen wanneer de rechter de bedoeling om de schuldeisers te benadelen heeft vastgesteld, zijn de te vergelijken categorieën van personen, namelijk de handelaar « natuurlijke persoon » die sinds meer dan zes maanden geen handelsactiviteiten meer verricht en de meer dan zes maanden vóór de faillietverklaring ontbonden rechtspersoon waarvan de vereffening al dan niet is beëindigd, vergelijkbaar.

De exceptie van de Ministerraad wordt verworpen.

B.4. Luidens de parlementaire voorbereiding past de uitzondering waarin artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet voorziet, in het kader van de strijd tegen frauduleuze faillissementen (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 329/17, pp. 27 tot 37). Volgens de wetgever :

« [zijn] twijfelachtige vereffeningen [...] vaak het voorgeborechte van een uiteindelijke faillissementsprocedure. Het spreekt voor zich dat in deze gevallen de voorgaande vereffeningsactiviteiten veelal leidden tot vervreemdingen ten koste van de schuldeisers en van de latere faillissementsboedel. Om de recuperatie van dergelijke nadelige vervreemdingen te vergemakkelijken kan de verdachte periode worden uitgebreid tot voorbij het maximum van zes maanden. Derwijze zouden de in de wet bepaalde niet-tegenwerpbaarheden kunnen worden ingeroepen, zelfs indien de datum van de staking van betaling zich verder uitstrekt dan de voorgeschreven tijdlimiet, zonder dat (overeenkomstig artikel 18) [lees : huidig artikel 20] noodzakelijk een bedrieglijk inzicht of derde-medeplichtigheid dient te worden aangetoond » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 330/7).

Volgens de wetgever sloot die uitbreiding tevens aan bij de evolutie in de rechtspraak waarbij de termijn van zes maanden niet wordt toegepast op de ontbonden vennootschap waarvan de vereffening nog niet werd afgesloten (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 329/17, pp. 35 en 36). Immers, luidens de vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie verliest een vennootschap de door haar statutair doel bepaalde hoedanigheid van handelaar niet zolang de vereffening niet is afgesloten (Cass., 5 mei 1911, *Pas.*, 1911, I, 233, en Cass., 17 juni 1994, *Pas.*, 1994, I, 624).

B.5. Het in B.3 vermelde onderscheid berust op een objectief criterium, namelijk het feit of de handelaar die zijn handelsactiviteit stopzet een natuurlijke persoon is dan wel een rechtspersoon. De hoedanigheid van handelaar van een natuurlijke persoon neemt een einde door stopzetting van zijn handelsactiviteit. Een vennootschap die haar activiteiten wenst te beëindigen, wordt ontbonden en vereffend en verliest haar hoedanigheid van koopman niet gedurende de volledige periode van vereffening.

Dat criterium van onderscheid is pertinent ten opzichte van het doel van de maatregel. De wetgever vermocht ten opzichte van de vereffening van een handelsvennootschap wantrouwiger te zijn dan ten opzichte van de stopzetting van een handelsactiviteit van een handelaar die een natuurlijke persoon is, vermits in de praktijk was gebleken dat eerstgenoemde vereffeningen frequent frauduleus waren en werden opgezet om aan een faillissement te ontsnappen, waarbij de vereffeningsactiviteiten leidden tot vervreemdingen ten koste van de schuldeisers en de latere faillissementsboedel, zonder mogelijkheid van externe controle, soortgelijk aan die tijdens de faillissementsprocedure. De mogelijke uitbreiding van het tijdstip van staking van betaling tot meer dan zes maanden in het geval van een meer dan zes maanden vóór het vonnis van faillietverklaring ontbonden

rechtspersoon in vereffening moet bijgevolg worden beschouwd als een adequaat middel om de recuperatie van nadelige vervreemdingen ten gevolge van dergelijke bedrieglijke vereffeningen te vergemakkelijken.

B.6. Gelet op de in artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet bepaalde beperkende voorwaarde dat er aanwijzingen moeten bestaan dat de vereffening is of wordt bewerkstelligd met de bedoeling nadeel te berokkenen aan de schuldeisers, is de in het geding zijnde maatregel niet onevenredig ten opzichte van het in B.4 uiteengezette doel. Dit is tevens uitdrukkelijk beklemtoond tijdens de parlementaire voorbereiding :

« Dit amendement beperkt de uitbreiding van de verdachte periode tot enkel die gevallen waar een frauduleuze vereffening het faillissement is voorafgegaan. Indien inderdaad het tijdstip van de staking van betaling kan worden vastgesteld op meer dan zes maanden voor *elke* vereffening, zal in de toekomst boven alle vereffeningen de dreiging hangen dat bepaalde handelingen niet-tegenwerpbaar worden verklaard. Minnelijke vereffeningen zullen derwijze aanzienlijk moeilijker verlopen, terwijl de *ratio legis* van het ingediende amendement nr. 40 nu net beperkt was tot de bestrijding van frauduleuze vereffeningen. » (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 330/13, p. 1, amendement nr. 128 van de Regering)

Daarenboven moet tevens rekening worden gehouden met artikel 489*bis* van het Strafwetboek, ingevoerd bij artikel 119, 4°, van de faillissementswet, volgens hetwelk de koopman die binnen de maand nadat hij heeft opgehouden te betalen en daarvan geen aangifte doet, wordt gestraft, indien bewezen is dat hij die aangifte niet heeft gedaan met het oogmerk de faillietverklaring uit te stellen, alsmede met artikel 20 van de faillissementswet, volgens welke handelingen of betalingen verricht met bedrieglijke benadelingen van de rechten van schuldeisers niet kunnen worden tegengeworpen onverschillig op welke datum zij hebben plaatsgehad.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 12, laatste lid, van de faillissementswet van 8 augustus 1997 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 27 november 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts